

трѣбаше да си почине дома, тя предѣше, сукаше, ткаеше и обличаше цѣлата кжца. Тогава бѣше най-хубаво облѣченъ не най-богатия, а оня, на когото жената бѣше най-работна и най-изкусна. Тогава срѣдъ българския народъ нѣмаше дами, а само работни жени. Оная отъ тѣхъ можеше да носи отъ най-фина шаякъ рокля, която бѣше най-голѣмъ майсторъ. Срамно, дори позорно бѣше да се купува платъ или облѣкло отъ пазаря. И доброволно се подчиняваха всички на тоя неписанъ законъ. Паритѣ на заможня не можеха да доставятъ луксъ на жена му, ако бѣше тя мързелива и нескопосна. И богатия и бедния мжжъ еднакво носѣха презъ дѣлнични дни вехто облѣкло. Смѣха се само на оня, който не бѣше чистъ и добре закърпенъ. На празникъ мжжа носѣше своитѣ венчални потури, фермене и червенъ поясъ отъ дебелъ шаякъ — не отъ бало, което бѣше още по-дебело и по-грубо. И носѣше ги добрия, скромния българинъ тия венчални дрехи често и двадесетъ и тридесетъ години.

Заранъ майкитѣ изпратѣха, или по-право изпждѣха малкитѣ деца съ кжсъ рѣженъ хлѣбъ въ ржце на двора, на улицата, на мегдана. Тамъ всички играеха заедно. Никакво различие между бедни и богати деца — било въ облѣкло или въ храна. Ако нѣкоя неблагоразумна майка отличеше детето си съ нѣщо, то ставаше невъзможно срѣдъ другарчетата си. Всички въ всичко еднакво живѣха. Богатитѣ хора се различаваха въ това, че имаха нѣкое парче земя повече, или нѣкоя и друга пара скжтана. Почтеностъта се поставяше високо надъ богатството. Първа роля играеше не най-богатия, а най-умния и най-сръчния. Последния, обаче, се случваше понѣкога, да стане и най-богатъ. Тогава всѣки българинъ криеше, не искаше да го знаятъ, че има пари скжтани, че е забогатѣлъ. Това не трѣбаше да стига до турцитѣ. Скромностъта и бедностъта бѣха за българина най-добрата защита предъ алчнитѣ насилници владѣтели.

Днесъ ние имаме свобода. Можемъ да живѣемъ, както си искаме, можемъ да увеличаваме нуждитѣ си безъ край. И тая свобода, неразумно използувана, ни води къмъ безкрайни